№ 2877
საღამოობით,
2 ᲐᲒᲕᲘᲡᲢᲝ

ცნობის ფურცელი

№ 2877
ᲓᲐᲐᲠᲡᲔᲑᲣᲚᲘᲐ 1000
საღამოობით,
2 ᲐᲒᲕᲘᲡᲢᲝ

ᲓᲐᲐᲠᲡᲔᲑᲣᲚᲘᲐ 1000

ᲒᲐᲛᲝᲪᲔᲛᲔᲑᲘ: ცალკე ნომერი — 5 კაპ., ორი ნომერი — 10 კაპ., სამი ნომერი — 15 კაპ., ექვსი ნომერი — 30 კაპ., ცალკე ნომერი ძველი — 10 კაპ., ექვსი ნომერი ძველი — 60 კაპ., ცალკე ნომერი ძველი — 20 კაპ., ექვსი ნომერი ძველი — 1 მან. 20 კაპ. ხელმოწერის პირობები: ერთი თვით 1 მან. 50 კაპ., სამი თვით 4 მან. 50 კაპ., ექვსი თვით 8 მან. 50 კაპ., ერთი წლით 17 მან. ხელმოწერის ფასი ქალაქში

სულიწიფის პასუხება სამღვდელოების ადრესზე, რომ რუსეთი ტყვედ პატრიარქი არ შეპრყრის ზადსო, და ვიტტეს სიტყვებზე რუსეთის ძლიერებაზე ცუდი შთაბეჭდილება მოახდინეს იაპონის ხალხზე. ეგრე იაპონელს დიდი ხანია ევნო ჰქონდა, რომ რუსეთი გულ-წრფელად არ იქცეოდა. ისანი ჰფიქრობდნენ, რომ რუსეთა კონფერენციას მხოლოდ იაპონის პირობის გასაგებად და დროებით ზავის ჩამოსაგებად დასთან. ხმა, ან ცნება ზოგიერთ დიპლომატიურ უხეიროებას შეიძენ უნდოდეს, რომ იაპონის გამარჯვების ნაყოფი არ დაენგოს. ამ ქუამდე ყ ამბობენ, რომ ვიტტეს ყოველნაირად ცდილობს თვის დამარცხების მნიშვნელობა დაამციროს და ამით კონფერენციაზე გამარჯვებულ იაპონიასთან თანასწორად უფლება მოიპოვოს. იაპონის ხალხი ღიღის ინტერესით ჰკითხულობს ზავის პირობებს. იაპონელებს, ტუსობა, მტკიცედ აქვთ გადაწყვეტილი, ომი გაგაგრძონ, თუ საზავო პირობა იაპონის გამარჯვების შესაფერისი არ იქნება და მტკიცედ არ უსრულებელ-პყოფს ზემოდასახელებს პორტუღალიასაც.

ბუნების თვალი თავის მტრებისგანაც არ მიიჩნია. ლონდონიდან სწერენ ეფლო ოფიციალურ გაზ. „პოლიტ. კორესპ.-ს“: იაპონია და რუსეთი სულ სხვა და სხვა თვალით უყურიან ომის საქმეებსა. ტოკიოში იქ ზრახ ადგანან, რომ იაპონიამ უსაღლესად გაიმარჯვა, და ჯაპონის გამარჯვების შეუძლიან რუსეთს თავისი პირობები მიაღებინოს. რუსეთის ხმირი ეი, იაპონიამ თუმცა მრავალჯერ გაიმარჯვა, მაინც ხელოვნები ხელოვნად არ დაემარცხება რუსეთს ხმირად. იაპონის სრულს გამარჯვებაზე ლაპარაკი მხოლოდ მაშინ იქნებოდა შესაძლებელი, რუსეთს რომ მთლად ღონე გამოეწურაოდეს და ლანჯების ამბიც ან ხმირად მოესმოთ, ან დატუფვებინებთ. ამიტომ იაპონიამ ყოფილი შეღეგითნი პირობა უნდა დაუთას რუსისთა. („ნ. ღ.“).

ეროვნის გამბარჯების იმედი. „სლოვო“-ს სამხედრო მიმიხილველის პოლკოვნიკ ვ. ლედკინოვი სწერს, რომ იმ ქუამდე რუსის ჯარი სულია იაპონიისას და იმედოვნებს, რომ მომავლ დღე ბრძოლაში, ვიდრე სტოშს, რუსეთის ჯარი გამოპარკვებსო. „სინ-ოტრებსტა“ შენიშნავს: ვერ გავიგებიო, რა საბუთით ამტკიცებს „სლოვო“-ს, რომ იაპონის არსეული ჯარი, რომელშაც ლიაოიანეთ-თან, პორტ-არტურთან და მუკდენთან გამარჯვება ღირს არსებობს წინააღმდეგის სიმაგრეთა, სალიან ძნელს ეწყინ მას რა იქნა ის ჯარი? ვერც ის გავიგება, თუ რა საბუთის ძალით აქვს „სლოვო“-ს ამგვარ ოპტიმიზმი და რადგან დარწმუნებული, რომ ამგვარ ტრაც არ ეგვანება იაპონიას, თებერვალსა, მარტსა და აპრილსა, ივლისსა და სხვა ყოველს.—მით უმეტეს რომ ამგვარ ეკონომიკ ვერა აქვს დაცდილი რუსის ჯარსა და ფლოტს. შორშ ლიაოიანთან რუსის ჯარს სწორედ ამგვარ დამარცხდა. და დეკ. კამიჟნოს 1 ივლისს დაამარცხა ვიდევილისტის ესკადრა. („ნ. ღ.“).

იაპონიის და ჩინეთის მოლაპარაკება ბეიჭინე 1895 წელს. ჩინეთის და იაპონიის შორის ომის დამთავრებულ 1895 წელს სიმონასკის ხელშეკრულებით მოლაპარაკება ჩქონდათ გამართული ზეგნი, როგორც ეხლა პორტსმუთში რუსეთისა და იაპონიის წარმომადგენლები ამ ხელშეკრულების ჩინეთის მთავარ-პოლიტიკოსი ლი-ჰუნ-ჩანგი ეწვია იაპონიის ელჩს ინოუე-კაოროს და ეთხოვა, რომ ეცნობინა იაპონის მთავრობისთვის, რომ ლი-ჰუნ-ჩანგი ბეიჭინეში ჩამოვა ხუთ ან ექვს დღეში

სახლობი სკოლის სოფლის მოჭრილი თაობა შეჰყავს, ასე ვთქვათ, გრნებრივის სახლობაში. ეს სალარო დიდი არ არის: ხალგრან მთინე სალარო. მთავრობებელი ერისკი ეკ მაგშეზნა სტოვეს სალარის კარაბანში; მართალი, ეს უკანასკნელი სალარო უფრო დიდია; მაგრამ მაში შესვლას ღირსსება ასს ჯელის შეიღლი მთლიანი ერთი. თითქოსდა ტაბარა გლეხი კი დარჩება კარაბინის ამარა და, რასაკვირველია, იზარალებს. მაგრამ ეს მეასე მაგშეი კი მოგებაში იქნება? არა მგონია. გიმნაზიები ისეა მოწყობილი, რომ ბავშვი მისწავლის არისტოკრატულ და ბურჟუაზიულს განათლებას. რად უნდა ამ გვარი განათლება ქართველ გლეხობასა? ვინც ფიქრობს, რომ ეს დიდი არის და ხელ კი გიმნაზიაში დემოკრატიული პროგრამა მთავარებია, ის ყურადღებას არ აქცევს არც ისტორიასა და არც დღევანდელ მთავრობრივობას რუსეთისას, სადაც თითქმის გამეფებულია რეაქცია და ხელუკანები. ფანტუზიობას არსად ხერხი არ დაუკია ხალხისათვის და არც ჩვენ დავეკარით. ჩვენ სულ ისაა უნდა ვცდილობდეთ, რომ მთელს ხალხს მივაწიოთ ნაბიერით დემოკრატიული განათლება და ეს კი ეგ სამღვდელოება იქნება მხოლოდ მაშინ, როდესაც სახლობი სკოლა, სიდიდე მისი კურსისა, სიფართოვე პროგრამისა და მისი მიმართულება მთლად და სავსებით დამოკიდებული იქნება მხოლოდ და მხოლოდ თვით ხალხის ნებასა და სურვილზე, და არა მასზე, თუ რა ჰქონ იქნებოდეს სახლობის სასწავლებლებში, რომელნიც ემსახურებიან მთელ ზოგებითა ინტერესებს და სახელმწიფო ცენტრის პოლიტიკურ მიზანთელებსა. მხოლოდ ინიციატივა და სხვა პოლიტიკანებიც იმას ჰქადაგებენ, რომ სახლობი სკოლას მოსაშთაებელი ხასიათი უნდა ჰქონდეს, და ჰქადაგებენ იმ გვარადვე, რომ სახლობი სკოლაში გიმნაზიური ენა, რომლის კარგა ცოდნა საჭირო იყო და არის გიმნაზიაში შესასვლელად.

ქუთაისურებიც (ზოგიერთნი) ამავე ზნის დამდგომნიან, მხოლოდ წინააღმდეგი განსხვავით, სახელდობ იმითი, რომ ქართული ენა გაიმეფონ საშუალო სასწავლებლებში, სასაზრდოოსა და იმნინისტრაციაშიც. მაგრამ ეს ბერძნი, ეს ტატეკია საშინელს იარაღს ხელში ჩვენ წინააღმდეგ რუსეთის ცენტრალისტებს, რომელთა შორის ირიცხებიან არა მარტო იმისთანა რეტროგრადები, როგორიც სუვორინი, გრინგმეტი და კისლოვი, არამედ ბევრი ლიბერალებიც. ამ ტაქტიკას ადვილად შეუძლიან სამარ გაუხარიოს ეროვნულს სკოლას წვენში, ქართულს განათლებას, ბერი სიფრანცული ადგილის და მოყვარეს ძმებრივ დაანეგროვნოს. არა, ბატონებო, ბერი სიფრანცული უნდა მოგეკიდოთ ჩვენს მოყოლილს სამშობლოს წინაშე, თორემ შეიძლებელსაც დავკარგავთ. დიახ, საქიროა, ფრიად საქიროა ევროპიული პოლიტიკა, რომლის წყალობით ჩვენ ბევრები ერთს პოზიციას, ხვლ მეორეს, ზეგ მესამეს და ასე დავიხსნათ. ჩვენ მთელს ცისკენ-ქვეყანას კეთილღებობისას. თვით მამაც ინანიებენ პორტატიული ფორტეპიანი ერთი ერთმანეთის შეიდვე აიდეს და არა ერთიანად. ერთმანეთ რომ მთელ-მთელებისთვი მთელი ამ ციხე-ქალაქის დღეში, ჯარისკაც გაიქცეულებენ და ციხეც რუსებს შერჩებოდათ დღესაც.

თუ მაღალ სფეროში არ გაიმეფონ ქართული ენა, არც დაბალს სფეროში გვეწინდაო, გაძახის ზოგიერთი ქუთაისური. „ჟი დარღიო“, მოუგებენ პოლიტიკანები. დიდს დ ძლიერს პოლიოლებს არ ვიძლევთ ნებას გამეფოს თავისი ენა მთელს ფეოდრაშია, და პატარა და სუსტს საქართველოს რისთვის უნდა მივეცეთ. თქვენი დევიზია: ან ყველაფერი, ან არაფერი. და რადგანაც ყველაფერს ვერ მოგართმევთ, უნდა ითარეთ მეზეკერი მითოლის და ლუკუკის ქერქის ამარა ან ის შეიდვე მოჰკედის ზოგიერთის ტატეკოლა... ახა, ბატონებო, ეხლა ამ წუთში სხვა საქნები უნდა დროებით დავივიწყოთ და შეეიქმნათ იმისთანა პრაქტიკა დამოუკიდებელი სახლობი სკოლის, რომელსაც შეეძლება დაიყენოს განათების გზაზე ერთ მხრიად ნაბიჯით ხალხის, რომელ ხალხი ხალხი დიდათ-ბატარამდის, ქალით-კაც მდის.

ჩემი მოსაზრებით, ამ მიღის მიზანს მიგვიყვანენებს შემდეგი ორგანიზაცია სახლობის სკოლებისა: 1) ყველა სოფელში უნდ დაარსდეს ოთ-ოთხწლიანი წერა-კითხვის სკოლა ორის წლის კურსით. ამ პატარა სკოლაში ჯერ-ჯერობით უნდა ჰქონდეს რუსული ენაც, რადგანაც ამ მცირე ხნის განმავლობაში მისი შესწავლა მცირეოდენათ-კი ყოველ შემთხვევაში მოახერხებინებს ბავშვს ცოტა-ნაც მაინც ისწავლოს ეს ენა. ამ სკოლაში მხოლოდ ქართული ენა უნდა ისწავლებოდეს, არითმეტიკა და საღმრთო კანონი. დღეში იქნება სამი გაკვეთილი: ორი გაკვეთილი დაეთმობა ქართულს წიგნს და ორი კი ყველა დანარჩენებს. ეს სკოლა მთლად ქართული იქნება. სად უნდ წვთდნენ ეს პატარა კურსოსნებიო?

რამდენსმე სოფელი, ერთმანეთზე დაახლოებულნი, შეიკეთებს ადგილს ბარემ სახლობის სკოლას ოთხის წლის კურსით. ამ სკოლაში მიიღებან მხოლოდ ისინი, ვისაც წერა-კითხვის სკოლა დაუსრულებია, ან შინად უსწავლიათ ქართული ენა. სახლობი სკოლაში ყველა საგნების სწავლება მიმდინარეობს ეგრეთვე დედა-ენაზედ: მაგრამ რუსული ენა იწყება პირველივე განყოფილებიდან, რადგანაც ბავშვებმა ქართული წიგნი უკვე კარგად იციან. დღეში ოთხი გაკვეთილი უნდა იყოს. ითით-თითო გაკვეთილი დაეთმობა ქართულს და რუსულს, დანარჩენი ორი გაკვეთილი მოსაბრაები ისტორიას, სდლშთაკულოსა, გეოგრაფიას, ისტორიას, ბუნების მეტყველებას, ჰიგიენს. ამ სკოლებთან დაარსდება უსათუოდ პრაქტიკული განყოფილებანი: სამეურნეო და სახელოსნონი. რადგანაც ამ სკოლას პატრონად ეყოფა რამდენსმე სოფელი, ამის გამო ნივთიერი სახსარი საკმარისად ექნებენ და კეთილ-მოწყობილებაში არ აკლდება. სკოლა მასკვის ოვიის მოწყობის სრულს განათლებას ხალხის ბარისთისას. ამისთან, თუ მოისურვებენ მთელნ ყველა შეიძლება სახლობის სასწავლებლის პირველ კლასში ეგზამენი დაიჭიროს, რადგანაც ოთხის წლის განმავლობაში ყოველი დღე ექნებენ რუსულის გაკვეთილი, რომელიც ორკეცი ფარატენით ეხმარებიან ბავშვებს წინად დასრულებული სწავლების დროს

დიდ გაჭირვებაშია ხალხი ბუნების მოღუშულობისა გამო. უტყეურ ადგილობრივ კაცს ცხოვრება არ შეუფიცავს, რადგან სახლიდან დაშვებული ყველაფერის ხასიათს ვერ ხედავს. ქეთილ მდგომარეობაში მცხოვრებთა ითმაზე დამოკიდებული, თუ რამეზედ უზრუნველათ იყო ბუნებით. მიზეზი ადგილობრივ გაგვიჩნია. თითქმის ყველა ტყე სადაო, შუამდგომე, დავის გათავებამდე ხანიერ არის ტყის მონაწილე. ტყეების ნამდვილი პატრონნი „ლესნიჩეები“ არიან, ამათ თვითნებობაზეა დამოკიდებული მცხოვრებთა ეკონომ-დღეობა. რაკი მაზობლი თავად წულუკიძენი, აზნაურ კანდელაკებს, ჯანელიძეებს და სხვებს აქვთ 8764 დესეტინა მათ ნაკორწმინდნაში. 1892 წელს, განსაცვიფრებელ გამბედულის დროს, ამ ტყის გაყოფას სამე მოწესრიგდა და ამისათვის ადგილობრივ რუშენებულ გიგაზავნა. გაყოფა არ განხორციელდა, რადგან მონაწილენი არ გამოკხადნენ. გავიდა 2—3 წელიწადი, გამიტყეთ გადაუვანეს ტყეთილის გუბერნიაში და ახალ გამგის დანიშვნასთან ერთად ახალმა სიომ დაპირა. დაიწყო მორეული ჭიშკვეთა და ამ ხნის განმავლობაში ლესნიჩამ ლერნევიჩ თავის სურვილით ოჯახობა მონაწილეთ ტყის საჭიროებითა მცხოვრებთ თვითან ტყით ფულით უბრალოთ შეზიდა ველარ გამოკლებით. ამ ჟამად მონაწილეთ თვითან ტყიდან საჭირო მასალის იხარვეზენ, როცა ამას ეს მოახრიგენენ ხოლმე, ტყითა ბოლოდან, 40 ვერსზეს მანძილითან, ცხიდებიან ხე-ტყეს. ასეთსავე მდგომარეობაში ჩაიოლა მთა თავ. გურიელიანსა, ნაკაშიძეებსა, და ბევრი სხვა მთა. საბედნიეროთ მამულების გამგეობა ჯი იმისი მოხელეები მკრთალად ეკლეთან ტყეების მონაწილეებან. საბედნიეროთ მამულები ხალხის მიტებული აქვს სამეკვლიერო უფლებით. ზოგი სოფ-კლესიოთა, მაგ. იმერეთისა, გურიისა, სამეგრელოსა და აფხაზეთის ეპარქიებისა; ზოგი მამულო სამთავროების მფლობელთაგან დარჩა, ზოგი იმერეთის უკანასკნელ მეფეს სოლომონისა, იმის მემკვიდრის კოსტანტინეს და დედოფლის ანნასი, ზოგიც ამ თავად-ხნოვრობის ჩამოიგონა. რომელიც გურიაა-იმერეთში არეულობის შემდეგ ხალითარეთში გადაიხეწა მამულებს მისთვის აქტებში მოხსენებულია რამდენი სახაზინო, სამაღრინო თუ სხვა გვარი სკვნილებით ეძლეოდა ხალხებსა, რომელსაც საქმე ჰქონდა მცხოვრებთა ოჯახებზე ყოველ ხუთ წელიწადში ერთხელ ან ორ წელიწადში ერთხელ ხალხის მიწა-წყალი ხელახლა ნაკვეთებად ნაკვეთებად ნაკვეთებად